

El fons d'armari del Girona compta amb Quique Álvarez

El nou tècnic ha esgotat els cinc canvis en les quatre primeres jornades de l'inici de Lliga de la Segona Divisió; l'any passat, l'entrenador Michel Sánchez no ho va fer en 15 dels 38 partits, el que representa gairebé el 40%

El de Michel va ser un hàbit molt criticat, perquè com els resultats no acompanyaven, mai no es va entendre del tot per quina raó no se sacsejaven més les coses. Val a dir que pel que fa a la primera part de la temporada, la rotació dins de la plantilla era molt més àmplia que no pas en la segona volta: en els primers disset partits, el Girona va fer els cinc canvis tretze vegades, i en els quatre restants, en va fer quatre. Més endavant fins i tot arribarien pics inaudits amb només dues i tres substitucions per jornada. La dinàmica més negativa, en aquest sentit, va començar just quan va acabar la positiva; així que no va haver-hi terme mitjà. Després del dissetè partit esmentat, el Girona va passar-se sis dels següents set partits sense completar els canvis, amb les dues i tres substitucions ja comentades incloses. I en l'únic partit que sí que va decidir esgotar les possibilitats, el canvi va ser fruit d'una estratègia que no va donar resultats positius: va ser el dia que Stuardi va entrar al minut 96 per xutar un penal a Sevilla, que va fallar. Entre finals de febrer i finals d'abril, quan els blanc-i-vermells semblava que encarrilaven la permanència, Michel va fer sempre els cinc canvis, amb l'asterisc de l'entrada de David López contra l'Athletic a Montilivi en els últims segons, després d'un llarg període d'absència. El barceloní no va tocar ni pilota. Va ser a partir de la derrota contra el Betis a l'estadi que l'entrenador madrileny va decidir no gastar els canvis en cinc de les darreres set jornades, fent perdre la paciència del personal, que veia com l'equip anava caient llocs a la taula desesperadament. La nit del Mallorca, assenyalada per a tothom com a fonamental per a la salvació, moltes veus de la graderia van dirigir-se directament a Michel, que amb el marcador en contra i sense un davanter pur a l'onze inicial (Vanat s'havia lesionat prèviament i el fals nou l'ocupava Echeverri, que va errar un u contra u clamorós amb zero a zero), va tenir un bon grapat de minuts a Stuardi escalfant. L'uruguaià va ser el primer a entrar, però no ho va fer fins al minut 70. Amb Quique Álvarez, la primera impressió, passades quatre jornades de Lliga, deixa clar que tothom tindrà espai i marge per deixar-se veure. El nou líder de la banqueta ha fet servir setze futbolistes en cada duel del campionat i també ha presentat algun avís, com a Còrdova, en què perdent 2-0 en el primer temps no es va fer esperar i va sacsejar l'alineació al descans. També ho va fer al Molinón, però més per les molèsties de Vanat que no pas per una decisió purament esportiva. Álvarez tampoc no ha fet substitucions per fer-les, com indica el minutatge del qual han disposat els jugadors que han entrat amb el partit ja començat. El mínim temps sol moure's entre la franja dels deu minuts més el temps afegit, amb la qual cosa un futbolista pot enfilarse al quart d'hora de joc, com li va passar a Mumin o Boñar a Gijón o en grau més baix a Van de Beek i Pyshchur en la golejada al Las Palmas, on van entrar abans del 85. Dels 20 canvis fets fins ara, 15 han tingut lloc, a tot estirar, al minut 75. Algun ha estat decisiu, com el de Carles Pérez a Astúries: al cap de vuit minuts de ser al camp ja havia foradat la xarxa rival.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2026/09/11/fons-d-armari-girona-compta-134150670.html>